

законодавну скупштину. Из те историјске чињенице је немогуће довести у питање хармонију између парламентарне владе и националне суверености. И Диги (Diguít) велича идеју националне суверености као велику тековину Француске од времена револуције па све до данас и то као једну недодирљиву и неповредљиву догму. Она је нашла свој први и потпуни израз у Француској декларацији права од 1789. стр. као и свим француским револуционарним уређењима. У тој доктрини држава – нација (национална сувереност) је замишљена као личност зеседна од јединки које је чине па би она била носилац изборног суверенитета и та која одређује надлежност државним органима. Држава је, дакле, нација и као таква носилац суверености коју врши помоћу органа које сама установљава. Овако схваћена национална сувереност је (за Дигија) током читавог једног периода распаљивала духове, инспирисала политичка уређења па се никако не може тврдити да је она на издаху, већ напротив, она има све већи теоријски и практични значај. И за Џ.С. Мила представничка влада је облик остваривања националне суверености и значи да читава нација или један значајнији део нације врши власт посредством својих представника које периодично бира. Нација је та која поседује врховну власт у свој њеној суверености и она мора да буде и када хоће господарица свих послова, односно активности владе. Иако се представнички систем (демократија) највише везује за француске класике, њихову правну школу и доктрину (како је већ речено), та идеја представљања је старија и везује се за рани Средњи век у Енглеској (средицу XIII века) када се појавило прво представничко тело, *Magnum consilium*, из кога ће се касније развити модел парламентарне (представничке) владавине одн. енглески парламентаризам са дводомним Парламентом као стубом и ослонцем самог парламентарног режима. Без обзира што је представнички систем од својих присталица величан као идеалан или у најмању руку као неизбежан за функционисање савремене демократске државе, он има и својих мана и ограничења. Како каже проф. П. Николић, демократско значење представничког система је ограничено јер сам тај систем не обезбеђује потпуно учешће народа у вршењу власти. У ствари, и у најдоследније изведеном представничком систему то учешће грађана у вршењу власти се своди на избор његових представника, што се сматра недовољним. Практично до следећих избора грађани немају могућност да врше утицај на власт, односно изабране представнике, па се зато и критикује овај систем и предлаже да се он допуњује и комбинује и елементима непосредног учешћа грађана у одлучивању. Тако смо данас